

[Arbejds- og Socialministeren.]

ikke Tilfældet. Dette er blot en nødvendig Regulering af det Forslag, som blev gennemført under ganske ekstraordinære Forhold i Marts Maaned i Fjor.

Jeg takker Flertallet for den Stilling, det har taget til det foreliggende Lovforslag. Jeg haaber, at Socialdemokratiet, som ellers altid har været et Parti, der har taget de Fremskridt, der kunde faas, vil besinde sig inden tredie Behandling. Socialdemokratiet har tidligere stemt for de Fremskridt, der kunde opnaas ad Forhandlingens Vej, og jeg vil haabe, det vil kunne besinde sig, saa det ogsaa kan give dette Forslag sin Tilslutning.

Ordføreren (Sønderup): Efter de Bemærkninger, der er fremsat dels af det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, dels af det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen og nu sidst af den højtærede Socialminister, kan jeg fatte mig forholdsvis kort.

Det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen forsøgte paa ny at give Udtryk for den Opfattelse, at alt jo i Grunden var saare godt, der var egentlig slet ingen Anledning til hele det Postyr, vi her havde rejst, og han fremførte forskellige Eksempler til Belysning heraf. Han nævnte bl. a., at der i Udvalgets Betænkning fandtes en Statistik, som viste, at man praktisk talt havde været i Stand til at effektuere al den Efterspørgsel efter Arbejdskraft, der var fremkommet. Nu kan man jo have afvigende Opfattelser af Værdien af Statistik, men naar Forholdet er det, at man i hvert Fald paa et bestemt Punkt i den Statistik kommer til det Resultat, at man i visse Tilfælde har anvist over 100 pCt., kommer man jo til at tvivle en lille Smule om Nøjagtigheden af den.

Men rent bortset herfra — jeg skal ikke hæfte mig stærkt ved det — kan man dog ikke være uvidende om, at i hvert Fald ude i Landdistrikterne, for Landbrugets Vedkommende er det saadan, at man i forholdsvis ringe Omfang retter Anmodning til Arbejdsanvisningskontorerne. Forholdet kan jo meget vel være det, at der er stor Mangel paa Arbejdskraft, og at der samtidig gaar store, talstærke Skarer, som mangler Beskæftigelse, uden at de to Parter gennem det Kontrolapparat, vi har, gennem Arbejdsanvisningskontorerne er kommet i Forbindelse med hinanden.

Jeg synes ogsaa, at der i den Forbindelse er Anledning til at pege paa — hvad det ærede Medlem ogsaa godt ved —, at vi har faaet forskellige Oplysninger om, hvordan man ser paa Forholdet i de enkelte Arbejds-

anvisningskontorer. Det kan ikke være det ærede Medlem ubekendt, at der er fremkommet en Række Udtalelser fra forskellige Arbejdsanvisningskontorer, gaende ud paa, at man netop havde Vanskeligheder, og at man fandt, at disse Vanskeligheder afgjort stammede fra den lille Spændvidde, der var blevet mellem Understøttelse og Indtjeningsmuligheder. Det gjaldt for en Række Arbejdsanvisningskontorers Vedkommende, at saadan saa de paa det.

Endvidere er der Grund til med Henblik paa Arbejdsfordelingsloven at understrege, at vi en hel Del Steder har haft det Forhold, at unge Piger i Alderen fra 14—18 Aar har gaaet paa Arbejdsfordeling, samtidig med at der er en kolossal Mangel paa kvindelig Arbejdskraft. Jeg synes, at saadanne Eksempler tilstrækkeligt understreger, at der er noget i Vejen, at der er noget, der er Anledning til at faa rettet. Det er det, der er Formaalet med de Ændringer, vi beskæftiger os med her i Dag, og det er mit Haab, at de maa føre de ønskede Resultater med sig.

Maa jeg saa lige til sidst henvende et Par Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Stærmose. Det forbavser mig ikke, at han ønsker det skal være, som det var, og blive, som det er. Det forbavser mig, at han ønsker at blive ved $\frac{4}{5}$ -Grænsen, naar vi ved, at det for ham kun er et Stadium paa Vejen til den fulde Understøttelse eller den fulde Indtjening, enten man er beskæftiget eller gaar ledig. Det er for saa vidt kun, hvad man kunde vente.

Naar det ærede Medlem saa taler om, at man i Landbruget holder af at have det saadan, at der kan staa en vis Sæsonarbejdsstyrke til Raadighed, saa er det jo ikke rigtigt. I store Dele af Landbruget er det saadan, at vi ønsker i størst mulig Udstrækning at betjene os af fast Medhjælp, men netop Mulighederne herfor bliver aftagende, svindende, saafremt det bliver saadan, at man er lige godt stillet, enten man har Beskæftigelse eller ikke.

Naar saa det ærede Medlem henviser til Jørgen Pedersen i Aarhus — det har han for Resten vistnok gjort tidligere —, synes jeg, at han skulde føre Citatet helt igennem, naar han vil citere ham, og føje til, hvad han sagde ved den paagældende Lejlighed, nemlig, at saafremt man skulde gaa i den Retning som bl. a. her af det ærede Medlem Hr. Stærmose anført, at man altsaa skulde være lige godt stillet, enten man havde Beskæftigelse eller ikke, var en nødvendig Forudsætning herfor den, at man havde meget strenge Kontrolbestemmelser, og at